

Εκπαιδευτική Τηλεόραση
ΤΟ ΡΕΜΠΕΤΙΚΟ

Το ρεμπέτικο για μένα είναι τραγούδι που έχει γραφτεί **από απλούς ανθρώπους**, και χωρίς έτσι κάποια σκοπιμότητα, και για αυτό με αγγίζει.

Στην Ανατολή δύο ήταν οι φωτεινές πόλεις, η Κωνσταντινούπολη βέβαια, και η Σμύρνη, το λεγόμενο **Παρίσι της Ανατολής**. Εκεί πέρα λοιπόν, στις αρχές του 20ού αιώνα, έγινε μια εκπληκτική ασπύμε ανάμειξη των βαλκανικών, των ανατολίτικων στοιχείων, και βέβαια του ελληνικού. Και βέβαια στη μουσική η προσμείξεις ήταν μεγάλες. Πηγαίνοντας σε ένα **καφέ αμάν** όπως λεγότανε τα κοσμικά κέντρα της εποχής, μπορούσες να ακούσεις από ρουμάνικες χώρες, μέχρι αποσπάσματα από οπερέτες, αλλά και λαϊκά σμυρνια τραγούδια. Αυτοί οι άνθρωποι στο είναι τους μέσα είχαν την αρχαία ελληνική μουσική παράδοση και την βυζαντινή, ήταν οι κληρονόμοι της λεγόμενης Χ αρμονίας, της ιωνικής μουσικής παράδοσης.

Από κει λοιπόν αυτοί φτιάχνοντας κάποιες κομπανίες αλλά και μουσικές σχολές, κατόρθωσαν να φτιάξουν ένα ολόκληρο μουσικό στερέωμα, και έτσι υπήρχε μια μεγάλη άνθηση, σε όλο τον πολιτιστικό τομέα.

Κατά την Μικρασιατική Καταστροφή λοιπόν αυτοί οι άνθρωποι, διωγμένοι και κυνηγημένοι, όσοι κατόρθωσαν να έρθουν εδώ, στη Θεσσαλονίκη, στην Αθήνα, στη Σύρα, στη Χίο, οπουδήποτε, αλλά κυρίως εδώ **στον Πειραιά**, στα αστικά κέντρα τα μεγάλα, δειλά δειλά συνέχισαν να δημιουργούν, αναμείχθηκαν με τον ντόπιο πληθυσμό, ο οποίος είχε ένα μουσικό παρελθόν στο αστικό τραγούδι, υπήρχαν κάποια αδέσποτα κομματάκια, στοιχεία βεβαίως, και άρχισαν να ηχογραφούν και να παίζουν στα πάλκα.

Αυτά τα χρόνια μπορούμε να τα ξεχωρίσουμε και να πούμε ότι αποτελούν την πρώτη περίοδο του ρεμπέτικου, την λεγόμενη και **μικρασιάτικη σμυρναϊκή**, επειδή ακριβώς είχε επηρεαστεί πάρα πολύ από τους πρόσφυγες. Εκείνη την περίοδο, όπως και την επόμενη, θα μπορούσαμε να πούμε, η θεματολογία ήταν ο **έρωτας, η χαμένες πατρίδες, αλλά και ο υπόκοσμος και τα ναρκωτικά**, και όλα εκείνα που απασχολούσαν τον απλό άνθρωπο, τον πρόσφυγα και μην, και έτσι πέρασαν και στα τραγούδια τους.

Κάτου στα λεμονάδικα

έγινε φασαρία

δυο λαχανάδες (πορτοφολάδες)

πιάσανε πού κάναν την κυρία (τον ανίδεο, τον ανήξερο)